

Nr 7.

Av herr **Gustafson** i Göteborg, om installation av telefonväxel för generaltullstyrelsen och vissa centraltullkammare.

Klagomål framställs ofta mot den service som de statliga myndigheterna ger allmänheten. Man måste erkänna att mycket gjorts för att förbättra förhållandena men ännu kvarstår nästan abderitiska företeelser på en del områden.

Som ett exempel kan nämnas att den som per telefon har att sätta sig i förbindelse med tullmyndigheterna i Stockholm har ca 200 olika telefonnummer att välja mellan. I Göteborg har tullmyndigheterna över 100 olika telefonnummer. Under det att praktiskt taget varje privat större företag ansett det vara en rationell åtgärd att inrätta telefonväxel, så har en statlig myndighet kvar en ordning, som innebär stora svårigheter för allmänheten och dessutom ofta stora telefonkostnader innan vederbörande lyckas komma i kontakt med just den avdelning som handlägger den fråga, som han önskar ta upp.

Detta missförhållande har påtalats i flera sammanhang. Riksdagens revisorer påpekade i sin berättelse år 1944 i ett yttrande, som i övrigt krävde rationaliseringar och besparingar beträffande de statliga myndigheternas telefonkostnader, att generaltullstyrelsen och centraltullkammaren i Stockholm borde inrätta gemensam telefonväxel.

Vederbörande statsråd anförde i statsverkspropositionen 1944:

»En modernisering av tullverkets telefonförhållanden i Stockholm — enligt uppgift i 1943 års riksdagsrevisorerers berättelse ha vid generaltullstyrelsen och centraltullkammaren i Stockholm upprättats abonnemang å sammanlagt 164 direkta apparater — torde med hänsyn till såväl tulltjänsten som till allmänhetens berättigade intresse icke i längden kunna undanskjutas.»

I 1946 års statsverksproposition skrev statsrådet följande:

»Frågan om anordnande av gemensam telefonväxel för generaltullstyrelsen och centraltullkammaren i Stockholm är föremål för fortsatta överväganden, beroende på svårighet att finna lämplig lokal. Därest lokalfrågan skulle kunna lösas under nästa budgetår torde kostnaderna för telefonväxeln, ehuru utgörande en jämförelsevis stor engångsutgift, få bestridas av delposten till övriga expenser, vilken i så fall torde få överskridas.»

Nu har lokalfrågan lösts i Stockholm och en telefonväxel borde därför enligt tidigare statsrådsuttalanden nu inrättas. Generaltullstyrelsen har

också föreslagit detta och även förordat inrättande av telefonväxel för centraltullkammaren i Göteborg.

Finansministern har emellertid med hänsyn till kostnaderna icke tillstyrkt att generaltullstyrelsen får bemyndigande att träffa avtal om installation av ifrågavarande telefonväxlar.

Visserligen kunna kostnaderna te sig höga; engångsutgiften för anskaffning av växel beräknas preliminärt till 485 000 kronor i Stockholm och 180 000 kronor i Göteborg, och de årliga merkostnaderna skulle i Stockholm bli ca 40 000 och i Göteborg ca 15 000 kronor. Emellertid torde det vara ofrånkomligt att i allmänhetens intresse inrätta dessa telefonväxlar. Därest avtal kan träffas i år, kan leverans ske först under budgetåret 1956/57. Medel torde därför icke behöva anslås för nästkommande budgetår utan upptagas i riksstaten för det budgetår under vilket leverans sker.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t bemyndigar generaltullstyrelsen att i syfte att förbättra tullverkets service gentemot allmänheten träffa avtal med televerket om installation av telefonväxel för dels generaltullstyrelsen och centraltullkammaren i Stockholm, dels centraltullkammaren i Göteborg.

Stockholm den 13 januari 1954.

Sven Gustafson
i Göteborg.